

POSTANOWIENIE

24 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 24 kwietnia 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa M.P.

przeciwko W.K. i P. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w B.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej W.K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z 20 marca 2025 r., I ACa 867/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. obciąża pozwanego W.K. kosztami postępowania kasacyjnego, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od

orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany W.K. powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 4 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2024 r., poz. 581, dalej – „u.p.p.”) i art. 448 w związku z art. 361 § 1 k.c. Wskazał również na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych związanych z wykładnią art. 4 u.p.p., art. 448 k.c. i art. 363 k.c.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej stawia skarżącemu szczególnie wysokie wymagania. Jak przyjmuje się w utrwalonej judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiste jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, odnosić się do konkretnych, powołanych przez skarżącego przepisów prawa i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Bliższa analiza wniosku – w zestawieniu z motywami zaskarżonego orzeczenia – nie stwarzała podstaw do przyjęcia, aby sytuacja taka wystąpiła w okolicznościach sprawy zakończonej zaskarżonym wyrokiem. Z wywodów wniosku nie wynikało w szczególności, aby wykładając przepisy składające się na materialną podstawę wyroku Sąd Apelacyjny naruszył utrwalone stanowisko orzecznictwa Sądu Najwyższego lub jednolite poglądy nauki. Dodać należało, że podłożem stanowiska Sądu Apelacyjnego, w świetle którego doszło do naruszenia

praw pacjenta, była ocena, iż podejście pozwanego nie spełniało elementarnych standardów w zakresie sposobu udzielania świadczeń zdrowotnych; wzmocnienie tego stanowiska w motywach wyroku przez stwierdzenie, że ocena ta odnosi się tym bardziej do prywatnej kliniki oferującej usługi wysokiej jakości nie dowodziło w tym kontekście, wbrew stanowisku pozwanego, aby Sąd Apelacyjny wykreował prawo podmiotowe do podwyższonego standardu leczenia w placówce prywatnej ani też, iżby zaskarżony wyrok mógł być uznany za dotknięty elementarnymi, widocznymi *prima vista* wadami w zakresie przyjętego przez Sąd Apelacyjny oczekiwanego stopnia staranności ze strony lekarza.

Przechodząc do drugiej z powołanych przyczyn kasacyjnych, wykazanie istotnego zagadnienia prawnego wymaga sformułowania konkretnego problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on precedensowy (nowy) charakter lub znaczenie dla rozwoju prawa. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych przepisów prawa i zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą; konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

Objęte wnioskiem wątpliwości nie spełniały wskazanych założeń. Stanowiły one polemikę ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego, ujętą w formę pytań, mających służyć poddaniu kontroli Sądu Najwyższego stanowiska Sądu Apelacyjnego w tych jego fragmentach, w których zdaniem skarżącego należało uznać je za chybione. Nie jest natomiast zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. pytanie, czy stanowisko sądu *a quo* jest prawidłowe, któremu towarzyszy wyłącznie polemiczna wobec sądu *a quo* argumentacja prawna. O istnieniu tego rodzaju zagadnienia nie świadczy również bliżej nieuzasadnione przekonanie skarżącego, że „należy rozważyć” określone kwestie, względnie, że sąd *a quo* dopuścił się naruszenia prawa. *In casu* z wniosku nie wynikało w szczególności, dlaczego rozstrzygnięcie objętych nim wątpliwości nie jest możliwe na podstawie dotychczasowego dorobku judykatury lub poglądów nauki prawa, jak również

dlaczego ich rozstrzygnięcie może przyczyniać się do realizacji publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej. Nie powołano również alternatywnych kierunków ich rozstrzygnięcia i mogącej przemawiać na ich rzecz jurydycznej argumentacji.

Należało zatem odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przypominając zarazem, że Sąd Najwyższy bada na tym etapie postępowania wyłącznie wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, nie wnikając w zasadność podstaw kasacyjnych.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 98 § § 1-1¹, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Paweł Grzegorzczak

(K.G.)

[SOP]